

Eeuwenlang brengt dat lijdensverhaal mensen op de been. Ook vandaag nog zijn de verhalen zo aangrijpend dat ze het leven van mensen kunnen veranderen. Daarvoor zijn ze ook geschreven.

“Houd goed uw Pasen” mocht op die manier weer de ritmering aanduiden van vasten, verzoening, en tenslotte doorheen lijdensverhaal tot Pasen komen. Pasen komt niet voor niets van het woord *pascha* en het betekent: doorgang, overgang. Het gaat om de overgang van duisternis naar licht, van haat naar liefde, van onrecht naar menselijkheid, van dood naar leven.

In het sociale leven spreekt die Goede Week lang zo sterk niet meer tot de verbeelding als het paasfeest zelf. Het is vaak rechtstreeks ‘*paaseitijd*’ in plaats van ‘*passietijd*’. Toch is het op de eerste plaats *dankbaar* dat we hier een terugblik geven op passieweek; dankbaar dat we die intense dagen met een gemeenschap van mensen mochten vieren.

We kennen die verhalen natuurlijk onderhand wel:

Palmzondag. Grote contrasten. Blijje intocht, maar het verraad hangt in de lucht.

Witte Donderdag. Voeten gewassen. Ten afscheid. Ten testament. En brood gebroken en gedeeld. En wij die gevraagd worden dat te blijven doen, omdat het niet goed is dat mensen alleen staan in de chaos van het leven.

Goede Vrijdag eerst geslagen, vernederd, naakt tentoon gezet. Verraden. Verlaten.

Vrijdagavond. Duisternis. Hij is gekruisigd en gestorven.

Stille Zaterdag. Die leegte, die twijfel. Dat zoeken, dat wachten. En wanneer tenslotte niemand het nog verwacht: weer dat licht.

Zondag. Toch Pasen.

De veertig sobere dagen en het droeve verhaal van verraad, ze lopen nog steeds niet dood, en doen ook na ruim 2000 jaar het ondenkbare verhoppen. Ze laten ons toe te vieren wat God wil voor mensen: licht en leven, keer op keer.

Langs hier een terugblik de Goede Week en Pasen. Bij elk van de dagen hoorde een liturgie met een heel eigen sfeer. We geven uit elke dienst 1 van de teksten die werden gebruikt en 3 sfeerbeelden.

Bij ‘impressies van wat was’ vind je op de pagina met foto’s meer sfeerbeelden.

(in de kruisweg op Goede Vrijdag om 15u en bij de dienst in Latem op Pasen om 9u30 waren geen gelegenheidsfotografen...)

Om te kunnen vieren bij dat zinnebeeld van dat lege graf en die weggerolde steen, waren heel wat mensen in de weer: zangers en muzikanten, mensen die de vele boekjes weer vouwden, bloemisten, mensen van de kerkorde, een paasklok die de eieren voor de gezinsviering niet had verstopt maar wel één voor één in een zakje had gestopt. Merci, en ferm.

→ zie verder

En dit jaar ook bijzondere dank aan de mensen die in de kerk van De Pinte het graf en de steen vorm hebben gegeven. De voorstelbaarheid toont ons de waarheid die erin bedoeld is. Dat God léven wil, keer op keer. Aan welke kant van die muur we ook staan. Dat is de hardnekkigheid van Zijn liefde. Het beeldig uitgewerkte graf, daar konden we op vrijdag, zaterdag en zondag op leunen. En nu ook nog. Want met die eersten die aan het graf stonden, met hen is christelijke gemeenschap begonnen. Zo gaan we verder. Altijd als in het begin. En als het lukt met een geloof zoals dat van Henriette Roland Holst wanneer die schrijft:

“De zachte krachten zullen zeker winnen
in 't eind - dit hoor ik als een innig fluist'ren
in mij: zo 't zweeg zou alle licht verduist'ren
alle warmte zou verstarren van binnen.”

PALMZONDAG

(deel van het verhaal)

Jezus kwam in de tempel en nam alles rondom hem in ogenschouw. Niet met een timmermansoog. Niet als een bouwheer, met aandacht voor constructie en vorm. Wel als een profeet die speurt naar Gods aanwezigheid. Wat hij echter ziet is een godsdienstig bedrijf in volle gang. Priester in lange gewaden, geldwisselaars,, maar in geen velden of wegen valt een vreemdeling te bespeuren. Moest dit niet een bedehuis zijn, een plek waar gerechtigheid woont? In Jezus laait de oude profetenwoede op wanneer hij ziet hoe het heilige verkwanseld wordt.

En toen hij alles in ogenschouw had genomen, het was al laat, verliet Jezus de stad en ging naar Bethanië. Hij en de twaalf. Daar neemt Jezus zijn intrek, in het huis van de arme. Het is -als alles goed is- steeds vanuit het huis van de arme dat profeten de tempel bezien, de staat en de godsdienst tegen het licht houden. En dan rijst de vraag, die ook de onze is, en vraag van hier en nu zelfs: Wat als de arme vandaag naar ons kijkt? (Ge kunt, ge moet u die vraag stellen...) Wat heeft deze plek te bieden aan wie met een hongerend hart uit het huis van de arme komt?

Jezus heeft met zijn optreden in de tempel zijn doodvonnis getekend.

WITTE DONDERDAG

(voorbede)

Onhandig had Hij daar gestaan met het waterbekken en de witte doek -onhandig als elkeen die liefde doet- maar zijn gebaar van onvervalste liefde was gestalte en gebaar van God.

→ zie verder

We schrikken er soms zelf van: dat Hij even tastbaar wordt in het verder strelen van mekaars gekwetste, vuile, broze, weggelopen voeten... De voeten van deze tijd ; van vrienden en vreemden.

Bidden wij voor de mensen die naar Jezus' voorbeeld Gods liefde zichtbaar maken in het strelen van de gekwetste voeten.

Bidden wij voor de mensen die moeten wachten tot iemand bij hen komt; een mens van mededogen die halt houdt op zijn tocht.

Bidden wij voor mensen die nooit op gelijke voet geraken als diegenen die met alle kansen in de wereld staan.

Bidden wij voor mensen die de weg van het sterven zijn gegaan en net als Jezus anders maar verder bestaan.

GOEDE VRIJDAG

(inleiding op de kruishulde)

Jezus was gestorven, en in de eerste kerk zocht men naar een teken dat overal waar het christendom zou groeien teken van christus zou zijn, zinnebeeld van eenheid.

Zo kwamen in een lange zomer mensen van overal bijeen om te zoeken naar zo een teken.

De voorzitter van de vergadering zette het probleem uiteen. En ja hoor: de voorstellen kwamen.

Kijk, zei een afgevaardigde van de stad, ik stel voor dat wij als teken een **grashalm** nemen. Want Jezus heeft ons gezonden om vruchten voort te brengen en wie herinnert zich de parabel van de zaaier niet meer? Dat voorstel kreeg luide bijval. En ook de tekenaar vond het een uitstekend idee: een grashalm was goed en mooi in beeld te brengen.

Maar zo eenvoudig was het niet, want iemand uit het verre Spanje kwam met een ander voorstel. Die stelde voor om een **wandelstok** te nemen als symbool. Jezus heeft ons namelijk de taak gegeven om met zijn blijde boodschap rond te trekken, zei hij, en een wandelstok is dan een teken dat ons telkens weer wakker schudt en op tocht stuurt.

→ zie verder

Nog een ander sprak van een **vis**. Die dacht daarbij aan het woord van Jezus dat zijn leerlingen voortaan mensen zouden zijn die anderen zouden opvissen.

En men sprak nog van het **vuur**, van een **vredesduif**, van **levend water**, van een **grafsteen**...
Uit de overvloed van voorstellen kwam men in het geheel niet tot een oplossing.

Tot een oude man recht stond; het gewicht van de jaren drukte op hem en er ging een gefluister door de zaal, want die man had in zijn leven al heel veel meegemaakt.
En waarom houden we het niet bij het **kruis**? sprak hij.

Het gemompel in de vergadering nam toe.

Een jonge afgevaardigde sprong recht en zei vol vuur: "Het kruis, dat is een dwaasheid. Christus heeft leven gebracht!

De oude man wilde nog wat zeggen, maar hij werd niet meer gehoord, vanwege het geweldige applaus dat de jongeman gekregen had.

Ze kwamen er dus niet uit en na veel vergaderen en na veel gepalaver spraken ze dan maar af om een tiental jaren later weer bijeen te komen. De tijd zou wel raad brengen.

Zo gebeurde het. Tien jaar later waren ze er weer. Ze waren al wat ouder. Wat trager en al met een paar minder.

De man met het voorstel van de graanhalm zweeg. Er was namelijk ook in de jonge kerk al veel onkruid opgeschoten.

En die met zijn wandelstok had zich al lang gesetteld en trok al lang niet meer rond.
En er waren er ook al die ondervonden hadden dat vissers van mensen zijn niet zo eenvoudig is.
En als je ze zo bijeen zag zitten leek het eerste vuur ook al wat gedoofd...

De oude man die van het kruis gesproken had, was niet meer bij hen maar iemand zei: Ik wil toch nog eens spreken over dat kruis. Het hoort er nu eenmaal bij en Jezus is er op gestorven, en toch voelen we allemaal dat Hij nog bij ons is en ons niet -nooit- alleen laat; en dat met dat kruis niet het laatste woord over het leven gesproken is.
Dat er Eén is die al het vallen in zijn handen houdt.

Kom, zei hij, laten we het kruis als teken nemen teken van hoop, teken van Gods onbegrensde liefde...'

→ zie verder

STILLE ZATERDAG

(zegen van het doopwater)

Water wijkt, zodat het land kan groeien ; dat hoorden we in het scheppingsverhaal.

Water wijkt, zodat mensen de weg van het leven kunnen gaan ; dat hoorden we in het verhaal van de uittocht.

Zo is water in de bijbel het teken geworden van God die met mensen meetrekt, van bevrijding en van nieuw leven.

We willen bidden om zegen over dit water opdat allen die met dit water worden gedoopt of gezegend, als nieuwe mensen door het leven zouden gaan; dat dit water voor ons een teken mag zijn en blijven van God die met ons meetrekt doorheen leven en geschiedenis.

*Goede God, zegen dit water
en wees voor ons een bron van levengevend water
om de diepste dorst naar leven en liefde te lessen,
was af wat er vervuild is in onze relaties
en breng telkens hoop op nieuw leven in ons midden.
Amen*

PASEN

(opening van de dienst)

Dat wij toch niet vergeten waartoe wij zijn gemaakt,
dat diep in ons geweten opnieuw het licht ontwaakt.

Dat in ons wordt herschapen de geest die overleeft.

Dat onze lieve aarde
nog kans op redding heeft.

(H. Oosterhuis)

